

Козар Т. В., Басва О. І.

Національний фармацевтичний університет

Формування професійної компетентності майбутнього фахівця

@taniakozar18a@icloud.com, olgaivanovnabaeva@gmail.com

Професійна компетентність дає змогу фахівцю успішно виконувати різноманітні види професійної діяльності, вона синтезує у собі широкий спектр знань та практичних дій, відображає ступінь сформованості професійної культури спеціаліста і визначає результати його роботи. Професійна компетентність є мірою і головним критерієм професійної підготовленості та здатності суб'єкта праці виконувати завдання й обов'язки відповідно до посади, яку він займає.

Професійна компетентність - це системне поняття, коло повноважень у сфері діяльності, коло питань, з яких суб'єкт володіє знаннями, досвідом, сукупність яких відображає статус і кваліфікацію, а також індивідуальні особливості, що забезпечують можливість реалізації певної діяльності [1].

Формування професійної компетентності майбутнього фахівця здійснюється через зміст освіти, яка включає в себе не тільки перелік навчальних предметів, а й професійні навички та вміння, що формуються в процесі оволодіння предметом, а також засобами активної дієвої позиції студента у соціальному, політичному та культурному житті. Підготовка компетентного фахівця, що відповідає вимогам сьогодення, неможлива без побудови на науковій основі відповідної системи навчання.

Компетентнісний підхід до підготовки майбутніх фахівців полягає в набутті та розвитку у студентів під час навчання набору ключових, загально-галузевих та предметних компетентностей, які визначають його успішну професійну діяльність. Компетентності включають професійні знання та уміння, що характеризують кваліфікацію, такі якості як ініціативність, співпраця, здатність до роботи в колективі, комунікативні здібності, уміння вчитися, оцінювати, логічно мислити, відбирати і використовувати відомості [2].

Рух фахівця до вершини професіоналізму включає п'ять основних стадій (етапів) [3]:

1) адаптація - формування професійних і особистих намірів, свідомий вибір професії з урахуванням індивідуально-психологічних особливостей;

2) професійна підготовка - формування професійної спрямованості і системи професійних знань, умінь і навичок, придбання досвіду теоретичного і практичного вирішення професійних ситуацій і завдань;

3) професійна адаптація - входження у професію, освоєння нової соціальної ролі, професійне самовизначення, формування особистих і професійних якостей, досвіду самостійного виконання професійної діяльності;

4) професіоналізація - формування професійної позиції, інтеграція особистих і професійно важливих якостей і вмінь у відносно стійкі професійно значимі, кваліфіковане виконання професійної діяльності;

5) професійна майстерність - повна реалізація, самоствердження особи у професійній діяльності.

Сучасній фармацевтичній галузі потрібен фахівець, який здатний максимально використовувати свій потенціал, мобільність, проявляти гнучкість, конкурентоспроможність та професійну компетентність.

Перелік використаних джерел інформації

1. https://pidruchniki.com/1580011955052/pedagogika/formuvannya_profesiyanoi_kompetentnost (дата звернення 17.09.2019)

2. <http://shag.com.ua/profesijna-kompetentniste-yak-faktor-formuvannya-konkurentospr.html> (дата звернення 19.09.2019)

3. Тетерський С. В. Вступ до соціальної роботи : навч. посібник. - М. : Академічний Проект, 2004. - 496 с.

Козлова Д. С., Басва О. І.

Національний фармацевтичний університет

Спеціальні економічні зони в Україні: теоретичний аспект

daria.kozlova2017@gmail.com, olgaivanovnabaeva@gmail.com

Кожна країна, яка прагне розвивати свою економіку і не має для цього достатньо капіталу, намагається залучити іноземних інвесторів, використовуючи відповідні механізми фінансового заохочення. Одним з таких механізмів є спеціальні (вільні) економічні зони (С(В)ЕЗ), стратегічними завданнями яких (окрім залучення іноземних інвесторів) є створення нових робочих місць, модернізація виробництва, розвиток окремих галузей, впровадження нових технологій, тощо. Спеціальні економічні зони вважаються інструментом регіональної політики держави [1].

Закон України "Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон" визначає С(В)ЕЗ як частину території України, на якій встановлюються і діють спеціальні правові режими економічної діяльності та порядок застосування і дії законодавства України [2].

Порядок здійснення господарської діяльності іноземних інвесторів, підприємств з іноземними інвестиціями й умови пільгово-експортно-імпоротно-митного, податкового, валютного, банківського, візового, трудового та інших видів регулювання в зоні встановлюються законодавством України [3].

Метою створення С(В)ЕЗ є залучення іноземних інвестицій та сприяння їм, активізація спільно з іноземними інвесторами підприємницької діяльності для нарощування експорту товарів і послуг, поставок на внутрішній ринок високоякісної продукції та послуг, залучення і впровадження нових технологій, ринкових методів господарювання, розвитку інфраструктури ринку, поліпшення використання природних і трудових ресурсів, прискорення соціально-економічного розвитку України.

В Україні на законодавчому рівні встановлено, що на всі об'єкти та суб'єкти економічної діяльності С(В)ЕЗ поширюється система державних гарантій захисту інвестицій, держава гарантує суб'єктам господарської діяльності право на вивезення прибутків і капіталу, інвестованого в С(В)ЕЗ, за межі С(В)ЕЗ, а також те, що з метою залучення іноземних інвестицій на території С(В)ЕЗ запроваджуються пільгові митні, валютно-фінансові, податкові та інші спеціальні правові режими економічної діяльності [2].

Створення вільних економічних зон потребує формування відповідної інфраструктури. Зокрема, для зовнішньоторговельних вільних зон потрібна розгорнута мережа транспортних шляхів - морських, залізничних, автомобільних тощо. Через це рішення щодо створення таких зон доцільно розглядати у взаємозв'язку з питаннями створення та розвитку міжнародних транспортних коридорів [3].

На території України відповідно до законодавства можуть створюватись такі типи С(В)ЕЗ: вільні митні зони і порти, експортні, транзитні зони, митні склади, технологічні парки, технополіси, комплексні виробничі зони, туристично-рекреаційні, страхові, банківські зони. Окрім зони можуть поєднувати в собі функції, властиві різним типам С(В)ЕЗ.

Відповідно до критеріїв С(В)ЕЗ можна виділити: розмір території розташування, організаційна структура, мета та функціональна спрямованість - науково-впроваджувальні - зони можна поділити на: райони інтенсивного наукового розвитку, технополіси (в складі